

Anklage mod det høje Folketing, at der er Ting i den kommunale Valglov, som burde have været udtrykt klarere, jeg nævner det heller ikke som en Anklage mod den daværende Indenrigsminister, ingenlunde, men vi ved dog, at den højtærede Indenrigsminister under Behandlingen af den Forespørgsel, der blev stillet i Folketinget i Februar Maaned 1925, erklærede, at hvis han havde troet, at man kunde fortolke Valgretsbestemmelsen saaledes, som den blev fortolket af den daværende Indenrigsminister og af Indenrigsministeriet, vilde han ikke have kunnet slutte sig til det Ændringsforslag, hvorved den Affattelse blev gennemført i Folketinget. Jeg nævner det ikke som en Anklage mod nogen, jeg siger det kun, fordi jeg tror, vi bør have Opmærksomheden henvendt paa at affatte Lovene saa klart som muligt, og det, jeg siger her, kan saa langt mindre være nogen Bebrejdelse til nogen Side, som det høje Landsting jo havde haft Lejlighed til at give Sagen en grundigere Behandling, end den fik. Det høje Ting var ikke den Gang under nogen Tvangssituation, ikke under nogen Nødvendigheds Lov, man kunde have givet sig bedre Tid. Naar man ikke gjorde det, ser jeg dog meget vel Grunden dertil, og Grunden kunde i og for sig være god nok: man ønskede at gennemføre denne Lov — som man altsaa mente havde været Genstand for en grundig Behandling baade i Kommissionen og i det andet høje Ting — saa betids, at de, der skulde benytte den, Kommunalbestyrelserne og Vælgerne, kunde faa god Tid til at sætte sig ind i Lovens Bestemmelser, navnlig vedrørende den nye Valgmaade.

Under Behandlingen af den Forespørgsel, som den højtærede Indenrigsminister omtalte, blev det af den konservative Ordfører i Folketinget sagt, at det havde vel sin store Interesse for Spørgsmaalet om, efter hvilke Regler de kommunale Valg i 1925 skulde finde Sted, at faa undersøgt, om den Fortolkning, man i Indenrigsministeriet var kommet til, var holdbar, men det havde en endnu større Interesse at faa bestemt afgjort, hvordan den fremtidige Ordning skulde være. Derom sagde den konservative Ordfører, Hr. Folketingsmand Christmas Møller, at han vilde finde det urimeligt, hvis det fremtidig skulde

være saaledes, at kommunale Vælgere kunde undlade at betale Skat i de første $2\frac{3}{4}$ Aar af Valgperioden og nøjes med at betale Skat i det Kalenderaar, der gik forud for det Kvartal, i hvilket Valget fandt Sted. Naar jeg nu ser paa det foreliggende Forslag, maa jeg imidlertid ligesom den højtærede Indenrigsminister sige, at det langtfra er i Overensstemmelse med det Krav, som ved den paagældende Lejlighed blev stillet af den konservative Folketingsordfører, idet han paaviste ganske klart, at man netop kan være Skatterestant i de $2\frac{3}{4}$ Aar, der udgør Valgperiodens første Del, og nøjes med at betale Skat i det forud for Valget gaaende Kalenderaar.

Dernæst er der det, at den ærede Forslagsstiller ønsker, at alle Bestemmelser i den gældende kommunale Valglov vedrørende Eftergivelse af Skat skal bortfalde, det vil sige, de skal bortfalde for de $2\frac{3}{4}$ Aars Vedkommende, Valgperiodens første Del, thi det er jo i Lovforslaget fastsat, at nogen Eftergivelse kan ikke finde Sted i det foregaaende Kalenderaar, hvis Valgretten skal bevares. Det har man søgt at fastslaa ved at tilføje, at Skatten skal være betalt „uden anden Afkortning end den, der maatte være sket ved den af Ligningsmyndighederne foretagne endelige Berigtigelse af Ligningslisterne“. Naar det er en Betingelse for Valgret, at Skatten skal være erlagt uden Afkortning i det Aar, der gaar forud for Valget, og naar dette er det eneste, der i den kommunale Valglov er bestemt vedrørende Eftergivelse af Skat, fristes man imidlertid næsten til modsætningsvis at slutte, at saa er det altsaa tilladt i den øvrige Del af Valgperioden at eftergive Skat, og herom vil jeg saa gerne sige, at det betyder Indførelsen af et System, som vi ikke har haft hverken under den gamle Valglov eller under den nye. Naar man i Folketinget gik med til en Ændring vedrørende Skatteeftergivelse, var det sikkert, fordi der, til Trods for at der efter den gamle Lov ikke var Hjemmel for i det hele taget at eftergive Skat, navnlig i de vanskelige Krigsaar havde udviklet sig en Praksis, der altsaa vel ikke havde Hjemmel i Loven, men som man dog kendte i Ministeriet og ikke havde modsat sig, en Praksis, der gik ud paa, at man eftergav Skatten, mange Gange hele Skatten, og saa har